

blackswanpublishing

Credit foto copertă: ©

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legea copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICU, ADRIAN

Oare ce zic melcii când zboară? / Adrian Voicu. - Iași: Lebăda Neagră, 2023

ISBN 978-606-9623-XX-X

821.135.1

ADRIAN VOICU

Oare ce zic melcii
când zboară?

Lebăda Neagră

Iași, 2023

Actor

Afară plouă și e frig.

Stau pe canapea cu Acceleratorul de Particule și ne uităm la poze și filme de familie.

După o vreme, numai ce-l văd că se ridică de pe canapea și se proțăpește serios în fața mea.

— Tati, și eu sunt celebru, nu?

Mă uit mirat la el.

— Ăăă, ești, iubitu', dar de ce întrebi?

— Pentru că, uite, eu joc în toate filmele! zise el și arătă către televizor.

Adevărul și ochii privitorului

Afară-i nașpa, iar mie mi-e somn.

— Tati, noi când ne uităm după cadouri pentru mami? mă înfipse în realitate Acceleratorul de Particule.

Adrian Voicu

— Ăăă... îmi pusei eu creierul în mișcare.

— Acum? întrebă el și îmi puse telefonul în brațe.

Și începem să baleiem pe internet.

La un moment dat, de niciunde, ne sare pe ecran o imagine cu femei sexy, în costume de baie, dar care făcea reclamă la oferte de abonamente pentru internet.

— Uă-hăi! zisei eu instinctiv.

— Oaaa, tatii! urmă Acceleratorul de Particule.

— La ce vă uitați, mă? întrebă, apărând într-o potrivire specifică, jumătatea mea mai bună.

— Laaa... laaa... încercai eu un răspuns, punându-mi creierul să facă roata mare.

— La oferte de internet, răspunse fără să clipească ăl mic.

Afiș

Mergeam pe trotuar și, la un moment dat, trecem pe lângă o farmacie.

În vitrină era un afiș cu un rocker ce făcea reclamă la un medicament cu magneziu sau ceva de gen.

— Tati, aici e farmacie? întrebă Acceleratorul de Particule oprindu-se în dreptul afișului.

— Da, iubitu'!

Privi mai de-aproape afișul și exclamă:

— Ce bine de noi, tati, că n-a trebuit să luăm pastile ca să ne facem rockeri!

Ajutor

E înnorat afară și vântuț.

În casă eu sunt pe relaxare.

Dinspre bucătărie se aud zgomote, semn că se pregătește ceva bunuț.

— Tati, răsări lângă mine Acceleratorul de Particule, du-te și tu în bucătărie, la mami, că e tristă.

— Cine e tristă, zic, bucătăria sau mami?

— Ha-ha! răspunse el, cu un răs fals. Amuzantule care ești! Normal că de mami ziceam.

— De ce e tristă? întrebai și zâmbii eu.

— Că n-o ajuți să facă pizza, răspunse ăl mic.

— Aoleo! exclamai. Acum mă duc.

Mă ridic și intru în bucătărie ca Richard al III-lea pe scena Naționalului din București.

— Am venit, iubirea mea! strigai deschizându-mi teatral brațele. Vrei să-ți degust pizzele? Vrei să le ornez? Vrei să le asezonez? Spune-mi, prințesa mea, nu mă mai fierbe, cu ce pot să te ajut?

Jumătatea mea mai bună se uită complice la Acceleratorul de Particule și-mi zice zâmbind:

— Acum, dacă tot te-ai oferit, spală și tu vasele!

Alfabet

Jumătatea mea mai bună îl învață pe Acceleratorul de Particule alfabetul.

Modele îi sunt tot felul de animăluțe desenate haios într-o carte.

La un moment dat, ajungem la o creatură cu cioc de rață și coadă de castor, întinsă lângă o umbreluță de soare.

— Mă, iubirea mea! face ea către ăl mai deștept din casă, supranumitul „Enciclopedia de-un

chintal și mai bine”, adică subsemnatul. Ce e ăsta, mă?

Mă uit cam cât trece un neutrino prin straturile CERN și răspund:

— Ornitorinc.

Cred că n-a mai servit așa uimire din noaptea nunții.

— Ete, spanac! reacționează ea după câteva momente de studiu. Nu e ornitorinc!

— Ba da, răspunsei fără a clipi și o tăiai în bucătărie.

— Și io cred că-i tot „tornitorinc”, mami, îl auzii în urmă pe Acceleratorul de Particule.

După încă vreo două clipe de reflecție, apare în ușa de la bucătărie cu mâinile șold:

— Bine, mă, unde-ai văzut tu ornitorinc cu umbreluță de plajă?

Alune

Era seară, stăteam dimpreună cu jumătatea mea mai bună la televizor, iar Acceleratorul de Particule făcea orientare turistică între dormitoare.

După o vreme am remarcat că ea stătea la capătul celălalt al canapelei, pitită după un zid de perne și ronțăia ceva.

— Adică, așa mă iubești tu pe mine, iubirea mea? mă prefăcui eu supărat. Stând la 15 metri? Ce mănânci acolo?

A vrut să-mi arate ce are în castron, dar în dibăcia-i caracteristică a vărsat jumătate pe jos.

— Floricele. Vrei? zise ea arătându-mi ce era pe parchet.

— Nu vreau, mersi! răspunsei eu râzând.

— Adică, așa mă iubești tu pe mine? râse la rându-i.

— Adică, mami le-a vărsat degeaba? punctă decisiv Acceleratorul de Particule.

Amintiri 1

Într-o zi cu ploaie mă uitam cu jumătatea mea mai bună pe poze din trecut.

— Mami, de ce aveai părul așa? ne aduse brusc în cotidian Acceleratorul de Particule.

— Așa se purta pe vremea aia, răspunse maică-sa.